

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 317. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975275955616/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

Hun rejste sig hastigt, strøg Børnene af sig, og ilede hen til ham.

„Ja, Lennard, min Ven! Agnete,“ hun vendte Hovedet mod hende og de andre Børn, idet hun smøg sin Arm bag om Mandens Ryg. „Agnete og Steffen, vil I bringe de Små til Sengs?“

Og mens hun ledte sin Husbond, der halvt leddelos, halvt stiv af Drik hang over hendes Arm som en Strandvasker, samlede Agnete og Steffen hastigt og lydlost de Små, og alle de hvide Ansigter og mørkkrøllede Hoveder forsvandt ud af Døren, som sluttede af Mørket.

„Mine Herrer,“ Lennard Vendelin segnede ned på Stolen, hvor Steffen havde hvilet som den døde Age, og vi så nu i Vindmøls irrede Grålys, at han var sin Søn lig og næppe mere levende end Sønnen i sin Rolle før. „mine Herrer, jeg hørte min Hustru sige, at Legen er Livet. Nu har jeg leget! Eller — å nej, Gud — jeg som ikke kan lege!“ han greb sig til det halvnøgne Hoved, hvor de sortkrøllede Hår struttede som forkullet Krat, „og som sendtes fra Djævleø til Djævleø!“

Han sad lidt med lukkede Øjne, støttet mod sin Hustrus Skulder. Fru Eleonore strøg tyssende hans opadrynkede Pande.

„Ja du, Lenore,“ han famlede hårdt om hendes Hånd, „jeg véd, du vilde det men mig kan du ikke døve med Leg! For jeg vil det Selv, det Selv!“ han knyttede Hænderne og hævede sig halvt op af Stolen i et truende Suk. „Mig kan ingen Drømme mætte, sådan sulter mine Tænder, mine Øjne, min Hud. Ja, mine Herrer, jeg er fuld, døddrukken! fuld af Natteblæsten derude og af Musik og af Brændevin, og nu taler jeg, nu røber jeg det alt for Dem! Men tal ikke til mig om det, når De møder mig i Morgen, løbende på min Strand!“

Véd De, hvorfor jeg løber, hver evig Dag, den halvtredje Kvadratmil rundt? véd De, hvorfor Eleonore og Børnene fryser i Mørket og Kulden, i Pjalter som et Fattiglems Kone og Børn? véd De, hvorfor her aldrig er Lys og aldrig er Varme og knap er Føde i dette Hus? hvorfor vi aldrig har taget herfra, sålidt som fra Island den Gang, ned til Livet at varme os en Stund,